

Mary Ellen Taylor

DOMEK U LESA

Mary Ellen Taylor

DOMEK
U LESA

Přeložila Karolína Medková

*This edition is made possible under a license arrangement originating
with Amazon Publishing, www.apub.com, in collaboration with Grada Publishing a.s.*

Text copyright © 2019 by Mary Burton

All rights reserved.

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2022

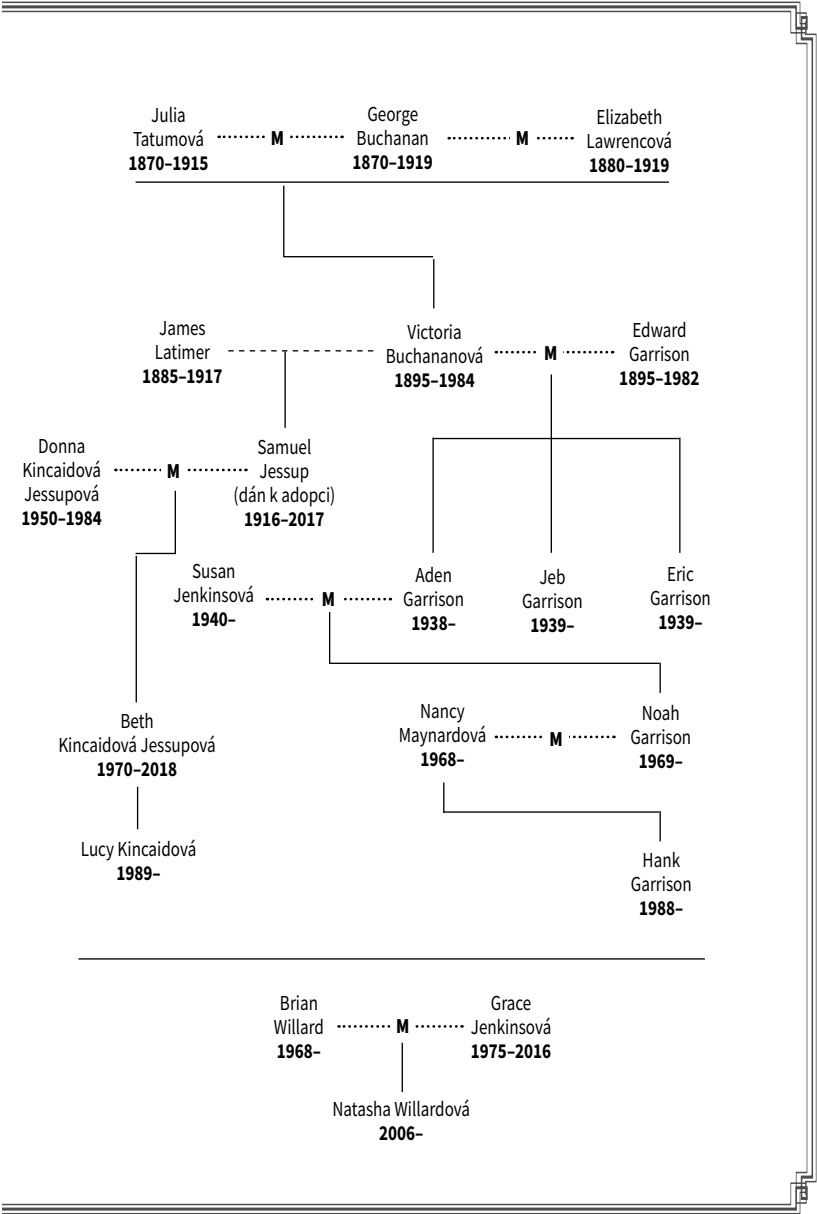
Translation © Karolína Medková, 2022

Cover Photos © MarioKrpan; kosoff; ksenia32; antonel / Depositphotos.com

ISBN 978-80-271-3643-8

Ve všech domech straší.
Všechny lidi někdo straší.
Hordy duchů nás pronásledují všude.
Nikdy nejsme sami.

Barney Sarecky

PROLOG

ADELE

Úterý 19. září 2017

Cape Hudson, Virginie, Chesapeackská zátoka

11.00

Ve svých téměř sto letech života Adele Jessupová už věděla, že požehnaní a kletby přicházejí ruku v ruce. Láska a zrození byly vždy vyváženy bolestí a smrtí.

Adele seděla ve svém kolečkovém křesle a sledovala desítky truchlících shromážděných okolo rakve zahalené do americké vlajky. Obloha nad nimi se mračila a prudký vítr přinášející příslib deště jí nadzvedával lem černé sukně.

Od scény před sebou přesunula pozornost k náhrobním kameňům, které obklopovaly čerstvě vykopanou jámu. Tyto hroby patřily jejímu manželovi a jeho bratrům. Jessupovi kluci byli všichni narozeni a vychováni na Východním pobřeží ve Virginii. Dobří, hrdí muži, kteří si zůstali věrní po celý život.

Vedle ní teď seděl Samuel Jessup, její švagr, poslední ze sourozenců Jessupových. Oholil se a nechal se ostříhat. Černou uniformu námořního kapitána měl čerstvě vyčištěnou, mosazné knoflíky

vyleštěné. Nicméně na sobě neměl ani jedinou medaili z těch, které během více než pěti desetiletí služby získal. Jeho vysoká štíhlá postava působila teď křehce a pravá ruka se mu neustále třásla, používal chodítka, ale kolečkové křeslo odmítal. Vždy byl příliš hrdý a paličatý, až na to doplácel.

Kolikrát už tu takhle spolu během uplynulých let seděli a truchlili nad ztrátou blízkých? Stejně jako ona i Samuel se jistě už cítil blíž mrtvým než živým.

Dnes se tu sešli, aby vzdali čest památce jejího pravnuka. Scott Jessup byl námořníkem, jenž zemřel před pěti dny při pádu vrtulníku do Atlantského oceánu během bouře. Byl na záchranné misi a hledal ztracené námořníky, jejichž loď se pomalu potápěla. Jednoho zachránil, přepravil ho na bezpečné plavidlo a vrátil se hledat další.

Scotta, stejně jako všechny Jessupovy muže, voda přitahovala. Vyrůstal na příbězích statečných mužů vydávajících se odhodlaně na moře a dobře chápal, že počasí a oceán dávají stejně snadno, jako berou. Scott byl hodný, opravdu statečný a někdy až příliš požitkářský, ale když zemřel, bylo mu teprve dvacet sedm.

Koutkem oka zachytila Adele záblesk pohybu za shromážděním truchlících, a tak se podívala k tepanému železnému plotu, který malý rodinný hřbitov na Východním pobřeží obklopoval.

Stál tam osamocený mladý muž. Její zesláblé oči nedokázaly jeho tvář rozeznat. Předpokládala, že jde o dalšího pozůstalého, dokud se nerozešel směrem k nim. Pak poznala, že je to Scott.

Adele to nepřekvapilo. Závoj dělicí ji od smrti byl už tak bolestně tenký, že duchové byli viditelní úplně stejně jako živí.

Scott došel ke své matce, Helen Jessupové, usazené před synovou rakví. Svírala ošuntělou Bibli a neskrývaně plakala. Helen svého

jediného syna zbožňovala a kvůli jeho smrti jí srdce puklo tak, že ho žádná slova ani činy nemohly zacelit.

Scott položil ruku na matčino rameno, ale ona si toho zřejmě ne všimla. Samuel ho však také viděl, a když se ti dva setkali pohledy, kolem Scottových úst se objevil náznak úsměvu. Samuel pak ještě jemně položil ruku na Adelinu a zlehka ji stiskl.

Vedle Helen seděl muž s vážným výrazem oblečený do uniformy amerického námořnictva. Rick Markham se Scottem a ostatními nosiči rakve jen nesloužil, byli také dobrými přáteli. Tmavé vlasy měl ostříhané nakrátko, takže mu ještě víc zdůraznily ostré rysy. A ačkoliv nemohl být o moc starší než Scott, jako by na ramenou nesl tíhu Atlasova břemene.

Scott se na Ricka povzbudivě usmál, ale i on to přešel bez povšimnutí. Adele to všechno sledovala.

Nakonec se Scott přesunul mimo shromáždění k ženě, která stála za plotem. Byla sama a vypadala ztraceně. Adele ten pohled znala až moc dobře.

S tou dívkou se sice nikdy oficiálně neseznámila, ale věděla, že jde o Megan Buchananovou. Byla Scottovou snoubenkou, ovšem před dvěma týdny se s ním rozešla. Nikdo se o detailech jejich vztahu sice nezmiňoval, avšak Adele se doslechla, že ta mladá žena zcela náhle jejich svatbu zrušila.

Pokud byl Scott v životě na Megan našťvaný, tak ve smrti tomu tak zjevně nebylo. Díval se na ni milujícím pohledem, v němž nebyl ani stín výčitky. Když ji něžně políbil na tvář, Megan vykulila oči a zvedla ruku. Pomalu se rozhlédla, jako by čekala, že ho spatří.

Adele se na ženu zadívala pozorněji a došla k poznání, že na první pohled na ní není jediná pozoruhodná věc. Její kulatý obličej, plné rty a zelené oči byly poměrně obyčejné, pokud se braly jako

jednotlivosti. Nicméně dohromady vytvářely neobyčejný zjev. Na Megan Buchananové bylo něco výjimečného.

Další rodák Hank Garrison, také oblečený v uniformě amerického námořnictva, dal rozkaz pěti vojákům, aby pozvedli své pušky k nebi a vypálili tři salvy. Samuel sevřel okraje svého chodítka a vztyčil se do stoje. Rick se rychle zvedl a pokusil se Samuela podepřít, ale ten paličatý stařík pomoc odmítl.

Nad shromážděním se rozhostilo vážné ticho a několik okamžiků se nikdo ani nepohnul.

Rick pomohl Samuelovi zpět do křesla a pak společně s ostatními mariňáky došel v řadě k rakvi, kde se stejnoměrně rozestoupili po jejích stranách. Vlajku složili pečlivými, přesnými pohyby do úhledného trojúhelníku, který Rick jako zástupce národa vděčného za jeho služby předal Helen.

Scott se držel poblíž své matky, která si vlajku přitiskla na hrud' a roztřeseně se nadechla. Obřad skončil a následující okamžiky byly naplněny dalšími slzami, lidé postávali okolo Helen, a než pomalu vyšli starou železnou brankou, někteří také pozdravili Adele a Samuela.

„Budu hned zpátky,“ promluvila Helen.

Adele zvedla pohled, když se na ni Scott podíval. Rošťácky se na ni usmál, jako když jí coby malý kluk kradl sušenky z kuchyně. „Žádný spěch,“ odpověděla Helen.

Na okamžik ponechali živí Adele a Samuela zcela samotné se Scottem.

Adele v nastalém tichu spokojeně seděla a byla za tuto chvíli vděčná, protože si byla jistá, že je s oběma muži takto naposled.

„Ty mě vidíš, že jo?“ zeptal se Scott.

Přesunula pohled z řady stromů obklopujících malý hřbitov zpět k jeho sluncem a větrem ošlehané tváři. „Ano,“ odpověděla.

„Brzo půjdu za tebou, chlapče,“ promluvil Samuel.

„Ano, pane,“ přisvědčil Scott.

„Nemusíš na mě čekat,“ řekl Samuel. „Cestu najdu sám.“

„On nečeká na tebe,“ prohlásila Adele.

„A na koho tedy?“ zeptal se Samuel.

Adele se dívala, jak Helen došla k Megan. Ať už si říkaly cokoliv, nevypadalo to právě příjemně. „Na ně. Čeká na ně.“

Samuel se nadechl a přikývl. Jestli Adele se Samuelem znali nějakou pravdu, tak to byla síla nedokončených záležitostí a tajemství, která dokázala držet na zemi živé stejně jako mrtvé.

KAPITOLA JEDNA

MEGAN

Pondělí 5. března 2018

Norfolk, Virginie

8.00

Když Megan Buchananová spěchala k Raglandově námořnickému starožitnictví, prudký víchr jí rozevlával lem kabátu a odhrnoval čerstvě ostříhanou a přehnaně krátkou ofinu. Otevřela dveře a přivítal ji závan teplého vzduchu a zacinkání lodního zvonu nade dveřmi, který oznamoval příchozí.

Po těle se jí začalo rozlévat teplo, a tak nasávala atmosféru a vychutnávala si pohled na změť starých luceren, bójek a lan, které zaplňovaly každé volné místo. Vzadu na stěně byla připevněna velká sbírka dřevěných figurín, vyřezaných do nejrůznějších podob, od jednorozců až po mořské panny s objemným poprsím. Každá z nich byla kdysi ozdobou nějaké lodní příďe a měla za úkol symbolizovat ducha a obratnost lodě.

Megan přejela prsty po starobylé železné kotvě. Aby se dostala úzkou uličkou k pokladně, musela se s těhotenským břichem na-

točit stranou. Při čekání ji zaujala rozmanitá sbírka věcí obsahující deskové hry, ohromnou dózu s červenými a bílými kuličkami a krabici s dominem. Nic z toho právě nespadalo do námořnického zaměření obchodu, ale majitel Duncan Travis nikdy neodmítl žádnou věc, kterou mohl získat za pár šlupek a pak ji prodat za nějaký pořádný peníz.

Když se Megan dostala k pokladně, cinkla na zvonek. „Duncan, to jsem já, Megan.“

Za závěsem oddělujícím obchod od stolu, na němž stál zbrusu nový počítač a hromady knih, papírů a časopisů, se ozvaly kroky. Duncan sice stále držel kamenný obchod, ale jeho obživa spočívala ve věcech, které sháněl pro soukromé klienty, sběratele a designéry.

„Megan?“ Okraj fialového závěsu sevřela sukovitá ruka. Odmilka Megan připomněla, jak Duncan rád dělá ze svého příchodu událost.

„Ano.“

Závěs se rozhrnul a za ním se objevil drobný stařík s hubeným tělem, shrbenými rameny a prořídilými šedivějícími vlasy svázanými do culíku. Více než sedmdesát let na slunci zanechalo v jeho opálené tváři hluboké vrásky.

Měl na sobě proužkovanou košili s límečkem, vybledlé džíny s obnošeným koženým páskem a černé boty. Z levého ukazováčku mrkal na Megan onyxový zednářský prsten, ale byla si téměř jistá, že si jej Duncan vybral spíš pro jeho dramatický efekt než pro jeho symboliku a původ. Okolo zápěstí měl zapnuté elegantní zlaté hodinky, které přestaly jít už před mnoha lety.

„Jsi tu brzy,“ promluvil.

„Skončila jsem u doktora dřív.“

Zadíval se na její kulaté břicho. „Vypadáš, že už je to na spadnutí.“

„Připadám si jak velryba vyplavená na pobřeží.“ Všichni s ní mlu-

vili o jejím dítěti a těhotném břichu, jako by šlo o nějakou veřejnou záležitost. Jejich zájem ji sice těšil, ale řeči o miminku jí připomínaly, že nemá ani tušení, jak dítě sama vychovávat. „Radši bych s tebou probrala ty předměty, které pro mě máš.“

Megan si v lednu najali, aby dohlédla na renovaci historického sídla, kterému se mezi místními říkalo Zimní vilka. Její prapraděda George Buchanan tuhle ohromnou budovu nechal postavit pro svou druhou ženu, která s ním sdílela vášeň pro lov kachen na Východním pobřeží. Stavba byla dokončena v roce 1901, ale roku 1916 ji George překvapivě věnoval své snaše Catherine Claire Hedrickové Buchananové. Ta v domě žila o samotě až do své smrti v roce 1990.

Duncan si ji chvíli prohlížel přimhouřenýma očima. „Změnila jsi účes.“

Megan si odhrnula svou miniaturní ofnu. Teď litovala, že volnou chvíli mezi gynekologem a starožitnictvím vyplnila neplánovanou návštěvou v kadeřnictví. Jakmile jí kadeřnice odstříhla dlouhé prameny rovných vlasů, pochopila, že udělala další ohromnou chybu. „Připadám si trochu jako ten chlapeček z plechovek na barvy.“

Duncanovi cukalo v koutcích. „Mně to spíš připomíná mnicha Tucka z Robina Hooda.“

Megan se zasmála a připomněla si, že krátké vlasy nejsou doživotní problém. „Neměla jsem jezdit do města. Na pobřeží je pro mě bezpečněji.“

Duncan pobaveně mlaskl. „Ty vlasy nejsou tak hrozný.“

„Lháři.“

Pokřčil rameny a sáhl pod pult. „Něco pro tebe mám. Dokážeš mi říct, co to je?“

„Duncane, to tě to nikdy nepřestane bavit?“

„Ne.“

Tuhle hru spolu hráli vždycky, když za ním do obchodu přišla. Jakmile se mu podařilo získat nějaký neobvyklý předmět, požádal ji, aby z něj zkusila odhadnout jeho minulost. Megan se téměř nikdy nespletla. Však si taky ve světě uměleckého restaurování vybudovala reputaci znalkyně všech podivností a zvláštností.

„No tak,“ lákal ji, „předveď, co umíš.“

Napřáhla k němu ruku. „Ale rychle, za hodinu musím být doma.“

Duncan z červené sametové krabičky vytáhl zlaté kapesní hodinky pokryté jemnou patinou a spirálami obkružujícími písmeno *S*.

„Říkal jsem si, že bys mi mohla pomoci přijít na to, kdo je vlastnil,“ prohlásil Duncan.

Medailonek byl velikosti stříbrného dolaru a jeho jemně ohlazené zlato na povrchu bylo na dotek chladné. Megan přejela palcem po vyrytém *S* a pak stiskla maličkou západku. Hodinky se otevřely.

Vyrobil je francouzský hodinář Cartier okolo roku 1850. Ciferník měly v šampaňské barvě a číslice byly římské. Čas se zastavil v 11.20 a uvnitř byl vyrytý nápis *Mé nejdražší ženě*. V roce 1850 žilo v této oblasti jen pár lidí, kteří si mohli tak drahé hodinky dovolit.

„Kde jsi je vzal?“ zeptala se Megan.

„Koupil jsem je z jedné pozůstalosti v Alexandrii ve Virginii. Rodina o nich žádné informace neměla.“

Megan zavřela medailonek a přejela palci po jemných spirálách vyrytých na plášti. „Říkáš v Alexandrii?“

„Přesně tak.“ Duncan přimhouřil oči.

Alexandria bývala v koloniálních dnech, kdy v polovině 19. sto-